

ת"פ 3482/01 - מדינת ישראל נגד אברהם מניאן

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 19-01-3482 מדינת ישראל נ' מניאן(עציר)
בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
אבי אברהם מניאן (עציר)
הנאשמים

הכרעת דין

א. כתוב האישום ותשובה הנאשם למיוחס לו:

1. נגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו שתי עבירות של התפרצויות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 606(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ועבירה של כניסה למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק.

2. עפ"י פרט האישום הראשון, ביום 25.12.2018 בשעה 20:20 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם עם מעסיקו מר דוד הורנשטיין (להלן: "דוד") במטרה להתקין ריהוט בקיבוץ שילר (להלן: "הקיבוץ"). לאחר שטعن הנאשם בפני דוד כי איןו חש בטוב נשלח לנוח ברכב. או אז, התפרץ הנאשם לביתה של הגבר סיון גובשטיין, עת הניתה את תינוקה, פתח את תיקה ונטל ממנו רכוש כדלקמן: כרטיס אשראי, כרטיס לייפסטייל, כרטיס משק, גיפטכארד, רישאון נהיגה, כרטיס בהצדעה, כרטיסי מועדון שונים, כרטיס קופ"ח כללית, תעודה נכה (להלן: "הכרטיסים"), כסף מזומנים בסכום של כ- 100 ₪, מטבע כסף זה, זוג עגילים בציפוי זהב (להלן: "העגילים"), ונשא אותן מהבית.

בעשהתו כן, התפרץ הנאשם למגוריו אדם בכונה לבצע גנבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב, כשהוא מתכוון לשולל אותו מבועלו שלילת קבוע.

3. עפ"י פרט האישום השני, בהמשך כאמור, סמוך לשעה 08:00, ניסה הנאשם לפתח את דלת ביתו של מר משה יילנר (להלן: "משה") שהייתה נעולה. בנסיבות האמורות, פתח משה את הדלת והנאשם שאל את משה האם הוא רוצה למכור טויזטה. בתגובהו, אמר לו משה "אתה גנב אתה עצור". לאחר מכן, נמלט הנאשם מן המקום.

4. בהמשך, התפרץ הנאשם לבתו של מר יהושע אלימה (להלן: "יהושע"), פתח את דלת הכניסה שהייתה סגורה ולא נעולה, ונכנס אל הבית, עת היה המتلון בחצר הבית, ונטל ממנו תיק גב שהכיל בגדים שונים השיכים לבני משפחת אלימה ונשא אותומן הבית.

בעשהתו כאמור, התפרץ הנאשם מגורי אדם בכונה לבצע גניבה, נשא ונטל את הרכוש הגנוב כשהוא מתכוון לשלוות אותו מבعلו שלילת קבוע.

5. עפ"י פרט האישום השלישי, בשעה 15:08 או בסמוך לכך, דחף הנאשם את דלת ביתה של הגבר' שירלי ברקן (להלן: "שירלי"), שהייתה פתוחה ולא נעולה, בעודו אוחז בטיק שנטל מבית אלימה ובתוכו הבגדים שהיו בו והכרטיסים שנטל מביתה של סיון, ונכנס אל הבית, שםפגש בשירלי שהייתה בגפה בבית ולאחר דין ודברים ביניהם, ביקשה ממנו שירלי לצאת מן הבית. מיד בסמוך, הנאשם יצא מן הבית והשליך את הטיק בשבי הסמור.

בעשהתו כאמור נכנס הנאשם מגורי אדם במטרה לבצע גניבה.

תשובה הנאשם לכתב האישום

6. הנאשם הודה בנכחותו בקיבוץ, והוסיף כי לא חש טוב בעת שבת התרחש האירוע, אולם כפר בכלל העבריות שייחסו לו. כמו כן, טען למחדלי חקירה, אשר לטענתו די בהם כדי להביא לזכותו בדיון.

ב. המסתגרת הדינונית:

7. בהמשך לכפיורתו של הנאשם נשמעו הראיות בטיק.

8. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות המטלונים, עדותם של קב"ט הקיבוץ, עדותם של דוד (מעסיקו של הנאשם), ושל הל��ואה רונית שפיגל (שהזמנתה שירות מודוד), וכן עדותה של גב' מרום סילבה (כלתו של יהושע אלימה). במקביל, הוגש מסמכי תיק החקירה ובهم דו"חות הפעולה, הודעות החשוד, מזכירים מתיק החקירה, תמונות הפריטים שנפתחו ותמונהות הזרה.

9. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותם של הנאשם.

ג. דין והכרעה:

10. כפי שועלה מחומר הראיות באופן שאינו שונה במלוקת, ביום 25.12.18, בשעת בוקר הגיע הנאשם יחד עם מעסיקו, מר דוד הורנשטיין (להלן: "דוד"), לקיבוץ שילר, לצורך ביצוע עבודות התקנה באחד מבתי הקיבוץ, ביתה

של רונית שפיגל.

11. עפ"י עדותו של דוד, באותו הבוקר, אסף את הנאשם מביתו שבבת ים, בשעה 05:05 בבוקר. הם נסעו לחולקת סחורה בשוחם ולאחר מכן המשיכו לקיבוץ שילר. בהגיעם לקיבוץ חננו את המשאית מחוץ לבית הלקואה, ולאחר שהוכניס יחד עם הנאשם את הסחורה לבית, הבחין שהנאשם חלש ועייף ושלח אותו למשאית לנוח. במהלך מחלוקת השעה שלאחר מכן, לא ראה דוד את הנאשם כלל (ר' עמ' 23-24).

12. באותו הבוקר, בשעה 00:08, גבר סיון רובינשטיין (להלן - "סיון") המתגוררת בקיבוץ שילר, הnickה את בנה התינוק, בחדר השינה שבביתה. סיון העידה, כי לפתע, בעודה מניקה, נפתחה דלת הבית והוא הבחינה בדמות שנכנסת אל הבית. סיון לא הצליחה לזהות פנים, אך הבחינה בצל, ובהמשך בגבר לבוש חולצה כהה ומכנס בהיר, מסתובב בחדר הבית. סיון המבוהלת, צעקה לגבר שיצא החוצה כי היא לא לבושה, והלה השיב לה "בסדר" ויצא בחלווף מספר רגעים, לאחר שהניחה סיון את תינוקה ואזרה אומץ, יצא מהדר השינה. או אז הבחינה בתיה כשהוא זרוק על הרצפה, וגילתה לתדהמתה שנלקחו מהתיק Kartissiar אשראי, ראשון נהיגה וכרטיסים נוספים, כסףழום שהיה בו ועגל בצעב זהב שקיבל מחומרה (עמ' 13-14 לפroxokol).

13. מיד לאחר מכן, יצאה סיון קשר טלפון עם קצין הביטחון של הקיבוץ, מר עמיר גיאן (להלן - "עמיר") וכן עם משטרת ישראל, ומסרה דיווח אודוט מה שהתרחש בביתה. סיון גם מסרה את תיאור לבשו של הגבר שנכנס לביתה, חולצה כהה ומכנס בהיר, ומכוון בהיר, דגם"ח עם כיסים גדולים (עמ' 15).

14. עפ"י עדותה של סיון, הייתה מבוהלת מאד, היסטרית, בעקבות האירוע, ושכנתה - רונית - הגיעה אל ביתה לשיע לה להירגע. לדברי סיון, נשarra בביתה ולא יצא ממנה בסמוך לאחר האירוע.

15. באותו בוקר, שהה עמיר גיאן, הקב"ט, מחוץ לקיבוץ. עפ"י עדותו, בשעה 07:45 - 08:00 בבוקר, קיבל דיווח טלפוני מסיון, לפיו נכנס לביתו אדם זר. מיד עם קבלת הודעה, החל בנסעה לקיבוץ. כאשר הגיע אל הקיבוץ, הבחן במשאית של דוד והחל לברר למי היא שייכת, אז התברר לו שמתבצעת התקנה בביתה של רונית. כאשר נכנס ומסר לרונית ולדוד, שנכח באותה העת בביתה, את התיאור הראשוני שקיבל מסיון, אמר לו דוד, כי התיאור נשמע לו כמו העובד שלו, אותו שלח לנוח במשאית.

16. דברים אלו עולים לא רק מעדותה של עמיר, אלא גם מעדותו של דוד, אשר מסר כי חצי שעה לאחר שליח את הנאשם לנוח במשאית, הגיע אל ביתה של הלקואה - רונית - עמיר, "ונתן לה תיאור של משה שמסתווב בתונ שילר ונכנס לבתים. אותו תיאור שנתן לה באותו רגע עלה לי לראש שזה אבי. אמרתי לה שזה העובד שלו והוא במשאית" (עמ' 23, ש' 2-5).

17. דברים דומים עולים גם מהודעתה של גבר רונית פוגל (ת/25) (להלן: "רונית"), אשר הוגשה בהסכמה. עפ"י ההודעה, הגיעו אליה דוד והנאשם בשעה 07:20 בבוקר לערכ, על מנת לספק ולהרכיב שידת תינוקות. כאשר הגיעו

אל הקיבוץ, כיוונה את דוד לביתה והוא העמיד את משאיתו בחניה ליד הבית. רונית תיירה את העובד של דוד ("ישנוו"), ולכן דוד ביקש ממנו ללקת לשון ברכוב, בעוד שהוא עצמו נשר בביתה לביצוע העבודה, למשך פרק זמן של חצי שעה. אז, הגיע עمير, ומסר לתיאור של האדם אותו הוא מחשש. בתגובה, אמרו היא ודוד שהטיאור מתאים לנntonio של העובד שהגיע עמו לקיבוץ.

18. עפ"י עדותו של עمير, במקביל להתרחשויות האמורה, קיבל הودעה ממך משה וילנר, תושב הקיבוץ (להלן - "משה"), אשר סיפר לו שגם אל ביתו נכנס אדם, ותייאר שאותו אדם לבש דגם"ח וחולצה שחורה.

19. כאשר פנו עمير ודוד למשאית, גילו שהעובד של דוד, הינו הנאשם, אינו נמצא בה, והחלו ביצוע סריקות בקיבוץ על מנת לאתרו. תוך כדי ביצוע הסריקות, התקבל דיווח טלפון נוסף, מתושבת אחרת בקיבוץ - גב' שירלי ברקן (להלן - "שירלי") - שביתה מצוי במרחך של 350 - 400 מטרים לעරק מביתם של סיון ומשה (עפ"י הערכתו של עمير). שירלי הנסעתה, סירה באותה שיחת טלפון, כי אדם נכנס לביתה ושם המשיך לכיוון בתיה הילדים. לדברי עمير, שירלי מסרה תיאור של פרטי הלבוש של אותו אדם, הדומה לאלו שנמסרו קודם סיון ומשה.

20. בחלוף דקوت מתחילה הסריקות, אוטר הנאשם ודוד זהה אותו כעובד שלו. עפ"י עדותו של עمير, הנאשם אוטר "בין בית הילדים לבית הכנסת" (עמ' 47, ש' 11), במתחם שבין ביתם של סיון ומשה לבין ביתה של שירלי.

21. במקביל, התקשרה שירלי פעמיינט ומסרה לעمير, עפ"י עדותו, כי זיהתה את התיק שנשא בידו הגבר שנכנס לביתה, כשהוא זורק בסמוך לביתה, ועמיר ביקש ממנו להביא את התיק אליו.

22. משה וילנר סיפר בעדותו, שביום הרלוונטי לכתב האישום, בשעת בוקר, ישב בביתו אשר בקיבוץ, כאשר דלת הבית הייתה נعلاה. לפתח החין בצללית ובאדם המנסה לפתח את הדלת. משה סיפר שיצא אל מחוץ לדלת וראה את אותו אדם, שאמר לו שהוא רוצה לקנות טויטה. עפ"י עדותו של משה, מיד הבין כי מדובר בגנב, ואמר לו שהוא עוצר, אך אותו אדם עזב את המקום (עמ' 17, ש' 1 - 10).

23. ראוי להזכיר בשלב זה כי עפ"י עדותו של משה בבית המשפט, בעת שנייה עם הנאשם דין ודברים, הלה אחד בידי בכרטיסים, מה שהוביל את משה בין היתר לחשוד שמדובר בגנב ופוץ. פרט זה לא נמסר בתחרנת המשפט. מה, אף שמדובר בפרט מהותי. משה מסר בעדות, כי לא ציין זאת משטרה, מאחר והיה נרגש ולא זכר פרט זה.

24. שירלי מסרה בעדותה: "**אותו בוקר בערך 8:15 יצא מהחדרamina לשינה לכיוון הסלון, הדלת הייתה קצת פתוחה, אני רואה אדם עומד בפתח הבית היה לבוש חולצה שחורה, מכנסים חומים, ג'קט שחור עם תיק ביד או על הכתף, שאלתי מה אתה עושה פה אמר אני מחשש את אבי גבאי, אמרתי לו מי זה אבי גבאי, אמר אני לא יודע אני מחשש את אבי גבאי, אמרתי לו מי אתה, אמר לך אני אבי גבאי. אמרתי איך זה יכול להיות אותו שם אמר כן זה אותו שם. קודם אמרתי לו תצא החוצה ואמרתי אין כאן אבי גבאי בקיבוץ שילר, אז הוא אומר טוב איך יוצאים מפה, אני צריך מונית, אמרתי לו תצא השער בכיוון שם, תצא**

מהקיבוץ. אמרתי לו אין אדם כזה בקיבוץ אמר לי אני שתיתי ואני מבולבל ואז יצא." (עמ' 44).

25. לשאלת בית המשפט, אודות המיקום בו הבדיקה בפוץ לראשונה, השיבה שירלי "נתקלתי בו לראשונה בפתח הדלת, כבר בתוך הבית" (עמ' 47, ש' 11).

26. שירלי אישרה בעדותה, כי מיד לאחר האמור יצרה קשר טלפון עם עمير הקב"ט וסיפרה לו אודות מה שהתרחש בيتها.

27. עוד סיפרה, כי לאחר שנתקה את השיחה יצאה לראות לאן פניו של אותו אדם מועדות, והבדיקה בו כשהוא צועד לכיוון צפון. בשלב זה, גילתה שירלי ליד ביתה, במרחק של 10 מטרים מהבית, במקום גלו, על הכביש את התקיק שנשא אותו אדם, בעת שנכנס לביתה. שירלי תיארה בעדותה, את התקיק כתיק שחור עם משבצות וסרט, ומסרה שהיא בטוחה שהתקיק שנמצא על ידה הוא התקיק שהיא בידיו בעת חילופי הדברים ביניהם.

28. לאחר האמור, עפ"י עדותה של שירלי, התקשרה בשנית לעמיר וסיפרה לו על התקיק שמצאה. או אז, סיפר לה עמיר כי האדם אותר, וביקש כי תביא את התקיק אליו. לדבריה של שירלי, השיחה השנייה עם עמיר, התרחשה 2-3 דקות לאחר שהאדם עזב את ביתה.

סיכום ביןימם:

29. עד כה, כפי שתואר לעיל, העדויות של המעורבים באירוע, מתישבות האחת עם רעوتה והן עלות בקנה אחד הן מבחינת זמני התרחשויות של האירוע, הן מבחינת התגלגולתו וההתפתחותם והן באשר למיקומים הפיזיים של ההתרחשויות.

30. בעדותו של עمير הקב"ט - שהיא הגורם המקשר בין כלל המעורבים - נשזרות עדויותיהם של יתר המעורבים.

31. כאמור, עمير תיאר את שיחת הטלפון שהתקבלה מסיון. עדותו של עمير אודות מה שנמסר לו באותה שיחת טלפון, מתישבת עם עדותה של סיון ותיאורה שלא את האירוע עצמו ואת שיחתה עם עمير.

32. עדותו של עمير, שסיפר על המשאית בה הבחן ליד ביתה של רונית, ועל פגישתו עם רונית ודוד, בביתה, מתישבת עם עדותו דוד. העדים עمير ודוד מתארים, באופן דומה, את חילופי הדברים ביניהם, אשר הובילו לביצוע הסריקות אחר הנאשם. גם הودעתה של רונית (ת/25) עולה בקנה אחד עם עדויות אלו, הן מבחינת זמני התרחשויות והן ביחס לפרטי התרחשויות עצמה.

33. עוד מתיישבת עדותו של עمير ביחס לשיחת הטלפון שקיבל ממשה וילנر, עם עדותו של משה.

34. כן נמצאה התאמה בין עדותו של עمير לעדotta של שירלי, אודות דיווחה הטלפוני. ההתאמה מתיחסת הן לתוכנו של הדיווח והן למועד מסירת הדיווח (מספר דקוט לאחר הדיווח של משה, כאשר משה העיד שהאירע בביתו אירע בשעה 00:08 ושירלי העידה על אירע משעה 15:08).

35. כמו כן, עולה בקנה אחד עדותו של עمير - כי בחלוּף מספר דקוט לאחר שאотор הנאשם, התקשרה שירלי ודיווחה על התקיק שנמצא בסמוך לביתה - עם עדotta של שירלי, לפיה 2 או 3 דקוט לאחר שעזב האורח הבלטי קרי את ביתה התקשרה לעמיר בשנית, על מנת לספר לו אודות מסירת התקיק. כמו כן, מסרו שני העדים, כי עמיר ביקש משירלי להביא את התקיק אליו, למקום בו איתר את הנאשם, וכי זו עשתה כאמור.

36. ראי ציון, שמכל העדויות עולה, כי מדובר בשרשראת אירועים המתרחשת כולה, ביום 18.12.25 בוקר, בין השעה 07:45 ל- 08:30 לערך, וכי בitem של כלל המעורבים בקיבוץ (לרובות ביתה של רונית), מצויים במרחב כמה מאות מטרים האחד מן الآخر, מרחק של מספר דקוט הליכה. ציון, כי המרחק הקצר בין הבתים עולה גם מזכרו של השוטר רונן ברונר (ת/20) ולפיו "מדובר בשכונה קטנה בתוך הקיבוץ, שהבתים נמצאים אחד לידיו השני". מזכיר זה מחזק את עדויותיהם של העדים לעניין הקרבה הגיאוגרפית בין הבתים בהם אירע התפרצויות.

37. לאור המפורט לעיל, מצאתי את עדויות המעורבים - עمير, דוד, סיון, משה, רונית ושירלי אודות המתיחסות כמהימנות וكمחזקות ראייתית האחת את רעوتה. לא נטען, כי יש למי מהמעורבים אינטנס למסור דברים שאינם דברי אמרת, בכל הנוגע לאופן התרחשויות האירע, וממילא לא הוכח זאת. מושיצרות העדויות מארג עובדתי של וקוורנטי וביעדר ראייה לסתור, אני מאמצת אותן כתיאור אותנטי של האירע.

38. נכון האמור, אין מוצאת כי יש בעובדה שימוש מסר לראשונה בבית המשפט שהפורץ אחץ בכרטיסים, כczzo הפוגעת במהימנותו, ואני מקבלת עדות זו כמהימנה.

39. השאלה הנשאלת ואשר בה נדרש בית המשפט להכריע, למעשה, הינה - **אם יש קשר בין התרחשויות שתוארו ע"י כלל העדים כמפורט לעיל, אותה מצאתי כתיאור מהימן, לבין הנאשם? האם עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר, כי אותו אדם שנכנס אל בתים התושבים בקיבוץ שילר, ביום 25.12.18, הוא הנאשם שליפני?**

זהוי הנאשם:

40. טען הנאשם, כי המתלוננים זיהו אותו בשטח, בעת שעוכב ע"י השוטרים, וכי לפיכך אין לייחס כל משקל לזהות זה. עוד טענו בהקשר זה, כי נפל מחדר חקירתו, בכך שמצויה המשטרה שלא לעור מסדר זיהוי בתחנה (לטענת מחדי החקירה אתיחס בפרק נפרד להלן).

41. בישראל נהוגות מספר שיטות לזיהוי חזרתי של חסודים. זההו יכול שהיוה תוצאה של פעולה יזומה ויכול שהיוה אקרים. שיטות הזיהוי היזומות כוללות, בין היתר, הצגת תמונה יחידה של החשוד, עיון באלבום תמונות, מסדר זיהוי תמונות, מסדר זיהוי חי, והסתכלות סמייה על חשוד. אפשרויות הזיהוי האקריאיות הן מגוונות והן נובעות מההבדלים הנדרושים בפני העד בחיה היום יומם. המשותף לכלן היא המקריות, או הספונטניות של הזיהוי (ע"פ 347/88 **דמיאנוק נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(4) 353, בעמ' 393 (1993) להלן - "ענין דמיאנוק"). משקל העדות משתנה בהתאם לנסיבות, ותלו בשאלת אם בזיהוי היה תהליך של ברירה אמיתית (שם, בעמ' 397). כל שיטות הזיהוי לסוגיהן הן אפשריות ומותרות, אך בית המשפט בוחן בכל מקרה מה טיב הזיהוי ובאיזה מידת היה בשיטה שאומצה כדי ליצור ראייה אמיןה של זיהוי (שם, בעמ' 403).

42. משקלו של זיהוי ספונטני יקבע על יסוד הנסיבות שבן התרחש הזיהוי, תוך שbitת המשפט יתן דעתו לנסיבות בלתי מבוקרות שבנה זזהה הנאשם (ע"פ 16/82 **מלכה נ' ישראל**, פ"ד לו(4) 309 (15.11.82); ע"פ 611/85 **חחיחאשווili נ' מדינת ישראל**, פ"ד מא(1) 337 (1987); ע"פ 5905/04 **סלומון נ' מדינת ישראל** (9.10.07); ע"פ 6056/07 **אלחמוני נ' מדינת ישראל** (26.3.09)).

43. הערכתה של ראיית הזיהוי נעשית בשני מישורים: במישור האחד נבחנת אמינותו האישית של העד המזהה, כנומו ושורו. במישור השני בית המשפט מעריך את מהימנות הזיהוי שביצע העד המזהה. בჩינה זו של מהימנות הזיהוי נערכת אף היא בשני רבדים: ברובד הראשון, נבחנת יכולתו של העד להטביע בזכרונו רשיים חוזתיים, ובפרט את חוזותו של מבצע העבירה. ברובד השני, נבחנת יכולתו של העד לשחרר את חזותו של מבצע העבירה ולזרהתו בפועל (בע"פ 9040/05 **אוחזין נ' מדינת ישראל**, פסקה 16 (7.12.06)). בית המשפט מחלק את מהימנות הזיהוי לרובד סובייקטיבי ואובייקטיבי, אולם הגיון הדברים דומה (ראו גם: ע"פ 11/8902 **חזהה נ' מדינת ישראל**, פסקה 48 (15.11.12); ע"פ 11/4524 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 (17.6.13)).

44. על כך נאמר, כי:

"ברקע בחינת משקלו של הזיהוי עומדת האבחנה בין מהימנותו של העד המזהה, לבין מידת השכנוע בנוכנות הזיהוי עצמו. כאמור, יכול העד להימצא אכן ועדין תוטל בספק אמיתיות הזיהוי שביצע (ע"פ 648/77 **קריב נ' מדינת ישראל**, פ"ד לב(2) 729 (1978); ע"פ 02/6508 **פלוני נ' מדינת ישראל** (6.2.04); ע"פ 08/2331 **קסטרו נ' מדינת ישראל** (16.9.09))."

45. הבדיקה בכל רובד היא משמעותית ממשום שגם אם הوطבעה דמותו של מבצע העבירה בזכרונו של העד באופן מיטבי, תיתכן טעות בתום לב בשחרור המידע (**ענין דמיאנוק**, בעמ' 405; ראו גם: דורון מנשה ורביע עאסי "טעות בזיהוי חזרתי של חסודים: הזמנה למחקר ורפורמה משפטית כה (תשס"ה 205, בעמ' 209).

46. כאמור, ברובד הראשון, בוחן בית המשפט את יכולתו האישית של העד לחרות בזיכרונו רשםיים חזותיים ומוכחות לזהות בני אדם על פי חזותם, וזאת בהתאם למלא הנسبות והתנאים שאפפו את האירוע, לרבות משך החשיפה של העד לפניו של החשוד, המרחק ממנו צפה העד על החשוד, התאורה הקיימת בעת הצפיה, והשתיקות האתנית של החשוד ושל המזהה (**ענין דמיינוק**, בעמ' 403; **ע"פ 492/02 עסל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(6) 935, בעמ' 266 - 943 (2002); **ע"פ 10360/03 שדייד נ' מדינת ישראל**, בפסקה 11 (2.3.06); **מנשה ועאס**, בעמ' 253 - 266).

47. ברובד השני, בוחן בית המשפט את יכולתו של העד לשחזר את חזותו של מבצע העבירה ולבצע את הזיהוי בפועל, לרבות התנאים הפיזיים שררו בעת הזיהוי, מצבו הנפשי, ומצבו הכספי, סובייקטיבי של העד המזהה שיש בו כדי להשפיע על כושרו לזהות את מבצע העבירה. יש לחת את הדעת בין היתר להשפעות שונות: ציפייה של העד לפגוש במבצע העבירה, אשר עלולה להובילו לזיוהו שגוי; רצונו של העד לסייע לאטר את החשוד, אשר עלול להובילו לזיוהו על פי דמיון יחסית; נסיבות בלתי מבוקרות שבhaven מתבצע הזיהוי; רמזים שונים הניתנים לעד; הלחץ והחשש המלווים את העד; ומידת הביטחון של העד המזהה בזיהוי.

48. בעבר, אפוא, מהדין ומההלכה, אל נסיבות המקירה הנדרן.

הערכת מהימנות המזהים:

49. כפי שצין לעיל, הראשונה המדוחת על כניסה אדם לביתה היא סיון. אולם, עפ"י עדותה של סיון, לא ראתה פניו של אותו אדם, אלא ידעה לתאר שהוא גבר, שלבש חולצה כהה ומכנס דגםICH בהיר. את הדיווח האמור, מסרה סיון - כפי העולה מעדותה וمعدותה של עمير - בשיחתה עם עمير.

50. תיאור ראשוני זה, הוא זה אשר בעקבותיו יצא תחילת עمير לאתר את הפורץ. כאשר הוא מגע לביתה של רונית, ומספר מהו התיאור שקיבל מסיון, מיד מקשר דוד את התיאור שנמסר עם העובד שהגיע עמו לקיבוץ - הוא הנאשם. ככלומר, די היה בזיהוי הראשוני שנמסר ע"י סיון לעمير, ואשר דוחה ע"י עمير לרונית, בכך שדוד יקשר בינו לבין הנאשם.

51. משה וילנر העיד, כי ראה את הפורץ בכניסה לביתו ואף שוחח עימו קצרות. בשיחתו עם עمير, גם הוא מוסר תיאור פרטני לבוש המתישב עם התיאור שמסרה סיון.

52. שירלי כבר תיארה בעדותה חילופי דברים יותר ארוכים עם הנאשם, שהתנהלו במרפסת, בכניסה לבית מגוריה, באור יום. שירלי גם הבחינה בתיק שאחז הפורץ בעת שוחח עימה, ובמה שיר ליוותה אותו בעינה בעודו מתרחק מביתה.

53. סיון העידה, כי לאחר האירוע, לא יצא אל המקום בו עוכב הנאשם, וכי הפעם הבאה שראתה אותו הייתה באולם

בבית המשפט. העדה סיפרה שהייתה בלוחץ, בהיסטוריה, וכי לא יצאה מן הבית, וכן צינה, שהשכנה רונית הגיעה אליה הביתה כדי להרגעה. עדותה זו של סיון, מתישבת עם הودעתה של רונית (ת/25), שהוגשה בהסכמה ואשר לפיה עמר ביקש ממנה לגשת להרגיע את סיון, בשעה שהוא ודוד ערכיים סרייקות בקיבוץ.

54. כאמור, מצטרף מזכיר מיום 27.12.18 (ת/10), לפיו נשאלת סיון טלפוןנית, יומיים לאחר האירוע, האם היא יכולה לבצע מסדר זיהוי פנימם, והוא מסרה כי אינה יכולה לזהות אותו.

55. **אמנם**, מעדויות אחרות עלולים סימני שאלת באשר להגעתה למקום עינוכו של הנאשם - כך, מסרה שירלי שאינה זוכרת אם סיון הגיעו למקום (עמ' 45, ש' 9 - 10), עמר מסר בחריקתו הנגדית שישון נכחה במקום יחד עם שירלי ומשה ואנשים נוספים (עמ' 50, ש' 15), השוטרת יובל קלפון, מסירה בעדותה שאינה זוכרת שישון הגיעו למקום (עמ' 32, ש' 15 - 16), השוטר רVID לוי מסר, כי סיון "לא הייתה. באה אחריה זה" (עמ' 9, ש' 8). **אולם**, לאור התרשומתי מן העדה, כי ביקשה כל העת - גם בזמן עדותה בבית המשפט - להרחיק עצמה מהפורץ שחדר אל ביתה בעודה מניקה את תינוקה ומהחוויה המטוללת שעברה, לאור העולה מהודעתה של רונית והזכיר המעיד על כך שהצחירה בסמוך לאירוע שאינה יכולה לזהות את פניו של הפורץ, אני מקבלת גרסתה של סיון לפיה כלל לא הגיעו אל מקום עינוכו של הנאשם. שחררי, לו הייתה מגיעה לשם, ولو ביקשה סיון לקבע זיהויו של הנאשם כמו שהיא בביתה ולהפלילו בכל מחיר, וודאי הייתה מזהה אותו כבר במקום, מודיעעה על כך לשטרים ולא הייתה מותרת על ביצוע מסדר זיהוי בתקינה. במובן זה, דוקא הודאתה של סיון בעובדה שאינה יכולה לזהות את פניו של הפורץ, מעידה על מהימנות גרסתה.

56. באשר לזיהוי בשטח שבוצע ע"י משה ושירלי - הוא אינו שני בחלוקת. שני העדים מאשרים, כי הגיעו אל מקום עינוכו של הנאשם (שירלי כאשר נתבקשה ע"י עמר להביא את התקיק שמצאה, ומשה באופן עצמאי), וכי זיהו אותו כמו שהיא הייתה בabitם (ר', עדותו של משה, עמ' 18 ש' 3 - 11, ועדותה של שירלי, עמ' 44, ש' 25).

57. שני העדים חזרו זיהו את הנאשם באולם בית המשפט. לעניין זה, אפנה לעדותה הראשית של משה, בעמ' 17 ש' 9 - 13, ותשובהה של שירלי לשאלת בית המשפט בעמ' 46, ש' 11 - 12).

58. כתע, יש להעיר את מהימנות זיהוי זה שנעשה בשטח. האם הינו אותנטי?

59. עפ"י עדותם של משה ושל שירלי, אותן מצאתי לעיל כמהימנות, שניהם ניהלו שיחה עם הפורץ שהגיע אל ביתם. השיחה נוהלה באור יום, בפתח ביתם, כאשר הם מצויים בקרבה פיסית אליו. לא עוללה מנסיבות השיחה, כפי שהיא מתוארת, כי מצבם הנפשי של כל אחד מהמעדים, עשוי היה למונע מהם להתרשם מנתוני הפיזיים של הפורץ. שני העדים, מוסרים מיד לאחר תיאור ראשוני של הפורץ, טלפוןנית, לעמר. תיאור זה - שניתן כאמור **לפניהם** שהudgeinos פוגשים ב הנאשם בשטח - נמצא מתאים לתיאור שמסירה סיון טלפוןנית, וכן לתיאור שמסר דוד לעמר לפני שהם יוצאים לבצע סרייקות בקיבוץ.

60. עוד יזכיר, כי עפ"י עדותו של עمير, בדיווח הטלפוני שקיבל משירלי, צינה באזנו כי הפורץ צועד לכיוון בית הילדים, וכן - סופו של דבר - אותר הנשם "בין בית הילדים לבית הכנסת" (עמ' 47, ש' 11), עובדה המחזקת עוד יותר את הזיהוי של הנשם כמו שיצא מביתה של Shirli.

61. המפגש של העדים משה וشيرלי הם הנשם בשטח, לאחר עיכובו וזיהויו, נעשים דקות ספורות לאחר מפגשם הראשון עימם. ככלומר, להבדיל מזיהוי אקראי בחולף פרק זמן ולאחר עיבוד של האירוע והטיות אפשריות של הזיכרון - במקורה דן בוצע הזיהוי מיד לאחר שפגשו בפורץ - פנים אל פנים, באור יום, ושוחחו עימם.

62. הנתונים האובייקטיבים האמורים- משור החשיפה של העדים לפורץ, הקרבה בה שהו לפורץ בעת האירוע, אור היום בעת/zיהוי, אפשרים לקבוע כי הזיהוי הוא מהימן. אין מדובר באירוע חתוּף, של שניות, בחשיכה, אלא במפגשים בני מספר דקות כל אחד של משה וشيرלי עם הנשם, תוך ניהול שיחה עימו תוך תוך קרבה פיסית אליו. לcker מצטרפת קביעתי בדבר מהימנות עדותם של העדים אודות אופן התרחשות האירוע והערכתם הדומה של נתוני זמן ומקום, המחזקות התרשםות זו.

63. לאור האמור, הגעתו למסקנה, כי יכולתם של העדים משה וشيرלי להטביע רישומים חזותיים, בנסיבות האירוע, הינה גבואה.

64. קביעתי זו, בשילוב עם עדויותיהם של סיון, דוד ועריר, בדבר זיהוי הריאוני של הנשם, התרשםותי שימושה וشيرלי לא נמצאו במצב סובייקטיבי שפגע בכורם לבצע זיהוי, הסמיכות הגאוגרפית שבין אותר הנשם לבין מקום המפגש עם העדים, התנאים הפיזיים במקום, העובדה שבזמן הסריקות ברדיוס מצומצם יחסית (כמה מאות מטרים) לא אותר חשוד אחר העונה על התיאור שנמסר, העובדה שהעדים נותרו עקביהם בגרסתם אודות זיהוי הנשם כמו שפרץ לביהם, מחזקת את מסקנתי כי יש ליתן אמון בגרסתם של משה וشيرלי גם לעניין זיהוי של הנשם.

ראית התקיק:

65. כפי שתואר לעיל, העידה שירלי, כי כאשר פגשה בנאם בפתח ביתה, הוא אחז בתיק. את התקיק תיארה "תיק שחור עם משבצות, עם סרט", ובמהמשך "כמו יליקוט בי"ס בצבע שחור קצר משבצות, היה איזה סרט על הידית. לא זוכרת בדוק. על הלולאה שמחזיקים את התקיק או על הרצועות, מעין סרט بد....נראה לי חלק מהתקיק. לא יודעת עם שרוך או סרט דק" (עמ' 45). כאשר הופנתה לכך שהודעתה מסירה, כי התקיק היה בצבע כחול כהה, השיבה "כן, **קצת משבצות...קצת ורוד.** נראה לי כמו תיק של ילד או ילדה. לא של מבוגר...אולי תא אחד היה ורוד משובץ בעיקר כחול כהה עם קצת ורוד" (שם, ש' 26 - 31).

66. עוד עפ"י הودעתה של Shirli, מיד בסמוך לעזיבת הנאם את ביתה, הבחינה באותו התקיק אותו נשא, כשהוא זורק על הכביש, במרחק של כ - 10 מ' מפתח ביתה. כאשר דיווחה זאת לעמיר, הتابקה להביא את התקיק למקום בו עוכב הנאם.

67. עמיר מאשר בעדותו, כי שירלי דיווחה לו טלפונית על מציאת התקיק, וכי לבקשתו הביאה את התקיק אליו. עפ"י עדותו של עמיר, כאשר איתר את הנאשם, הוא לא נשא תיק, ولكن שלל את האפשרות שהוא שני תיקים באירוע.

68. השוטר רביד לוי, אשר הגיע אל הקיבוץ בעקבות הדיווח למקד 100, סיפר כי כאשר הגיע אל המקום בו עוכב הנאשם ע"י עמיר הקב"ט, נמצא בסמוך אליו תיק. עוד מסר, כי ביצע חיפוש בתיק ומצא בו כרטיסים הנושאים את פרטייה של סיון. בהמשך לכך, צילם השוטר רביד את התקיק והכרטיסים בשטח (**ת/1** ו- **ת/2**), השיב לשויות את הכרטיסים ותפס את התקיק. עוד ציין, כי בתיק היו גם בגדים (עמ' 7 - 8).

69. פרטיהם דומים נמסרו בעדותה של השוטרת יובל קלפון שהגיעה עם השוטר רביד למקום (עמ' 30 - 31).

70. עפ"י עדותו של השוטר רונן ברונר, מזכיר שערך (**ת/15**), ותמונה שצולם בתחנת המשטרה (**ת/17**, **ת/18**, **ת/19א**, **ת/19ב**), קיבל את התקיק שננטפס, יחד עם בגדים, כסף מזומנים, עגילים, מפתח בודד בצבע ורוד, כדור סבוטקס ועגילים (אליהם אדרש בהמשך).

71. מתנות התקיק שצולמו ע"י השוטר רביד והשוטר רונן, עולה כי מדובר בתרמיל גב, בעל כיסי צד וחלק תחתון בצבע שחור, ובחלקו העליון בעל דוגמת משבצות בגווני אדום וורוד. עוד ניתן להבחין ברצועה שחורה בחלקו העליון של התקיק שנחיזת להיות חלק ממנו. ניתן לומר שככל מראה התקיק, כפי שהוא עולה מהתמונות שצולמו ע"י השוטרים, מתישב עם עדותה של שירלי.

72. ציון, כי בשום שלב, לא נטען כי מדובר בתיקו של הנאשם. על מנת להתחקות אחר מקורות של התקיק, זימנה המאושר לעדות את גב' מרמים סילבה (להלן - "מרמים") ואת מר יהושע אלימה (להלן - "יהודשע"), גם הם תושבי הקיבוץ. אמר מרדי, כי לעניין עצם נטילת התקיק (כמו גם באשר לנטילת רכושה של סיון), הראות שהציגו המאושר הן ראיות נסיבותות, שכן אין ראייה ישירה לכך שהנפטר נטל את התקיק מבית משפט אלימה, כפי שייחסו לו ברישא לפרט האישום השני.

73. עפ"י עדותה של מרמים, בסוף השבוע שקדם לארועים נשוא כתב האישום, השאלה תיק מחמותה, רותי אלימה. ביום ראשון או שני שלאחר מכן (כלומר, יום או יומיים עבר לארוע), השיבה אותו לביתם של רותי יהושע אלימה, כשהוא מלא בגדים, והניחה אותו על כסא בכניסה לביתם. בסמוך לאחר האירוע, התברר לה בעקבות פרסום בפייסבוק, שהיא גנבה בקיבוץ, והוא זיהתה את התקיק.

74. כאשר הוצגה למרמים, בחקירה הנגידית, תמורה התקיק שננטפס בזרה, היא זיהתה את התקיק כאוטו התקיק שהניחה ב ביתם של רותי יהושע אלימה. עם זאת, טענה בהבטחה בתמורה, כי היא רואה שהתיק בצבעי שחור לבן וכי אינה רואה כלל צבעים אדומים או ורודים ("אני לא רואה פה צבעים אדומים. שלי היה שחור לבן ואפור. זה מה שאני רואה בתמונה", עמ' 42, ש' 7). כאשר נשאלה, האם יתכן שהוא מדברת על תיק אחר, השיבה העדה "לא. זה התקיק" (שם, ש' 10), ושוב הדגישה "אני מתארת מה שאני רואה, אפור לבן ושחור" (שם, ש' 15). העדה שללה,

כי היא סובלת מעוורון צבעי.

75. העדה זיהתה את הבדיקה שצולמו במשטרה (ת/ 19 א - ב), כבגדים "של שוקה אלימה ושל הילדים".

76. עפ"י עדותם של יהושע אלימה, גילה בדיעד שהתיק נגנב מביתו, אך לא היה נוכח בבית כשה קרה ולא ידע למסור פרטיים כליהם אודות נסיבות הגנבה, או אודות התקיק.

77. אם כן, **אם לאור הראיות שפורטו לעיל, ניתן לקבוע כי התקיק שנמצא ע"י שירלי בסמוך לביתה, ובו הכרטיסים של סיון, הוא התקיק שנלקח מבית אלימה, וכי תיק זה נלקח ע"י הנאשם?**

78. בהתאם להלכה הפסוקה, טרם הסקת מסקנה מפלילה מריאות נסיבתיות, נדרש תהליך שהינו תלת-שלבי: **בשלב הראשון**, על בית-המשפט לבחון כל ראייה נסיבתית בפני עצמה, על-מנת לקבוע האם ניתן להשתתף עליה ממוצא עובדתי. **בשלב השני**, נבחנת מסכת הראיות כולה על-מנת לקבוע האם היא מערבת לכואורה את הנאשם ביצוע העבירה הנטעןת. בהעדר ראייה ישירה לאשמה, הרי הסקת המסקנה המפלילה היא תולדת של הערכה מושכלת של הראיות הנסיבתיות, המבוססת על ניסיון החיים ועל השכל הישר. ודוק, אין הכרח כי כל ראייה נסיבתית, כשהיא עצמה, תספק להרשעת הנאשם. המסקנה המפלילה עשויה להתקבל גם מצירוף של מספר ראיות נסיבתיות שככל אחת בנפרד אינה מספקת להफלה, אך משקלן המצטבר מספיק לצורך כך. **בשלב השלישי**, מועבר הנintel הטקטי להגנה להציג הסבר שבכוcho לשולות את ההנחה המפלילה העומדת כנגד הנאשם, על דרך של הורתת ספק סביר ביחס אליה. על בית-המשפט להניח את התזה המפלילה של התביעה אל מול האנטי-זהה של ההגנה, ולבחון האם מכלול הראיות הנסיבתיות שולל מעבר לספק סביר את גרסתו והסבירו של הנאשם (ראו: ע"פ 6167/99 בן שלוש נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 577, 586 (2003) מפי כב' השופט פרוקצ'יה). ר' פסק דיןו של כב' השופט הנדל את הדברים הבאים:

"**תנאי לקביעת מצא מרשייע על בסיס ראיות נסיבתיות הוא כי אותו תהליך של הסקת מסקנות מוביל למסקנה הגיונית וסבירה אחת בלבד, המפלילה את הנאשם.** על בית-המשפט לבחון את התרחישים האפשריים בהתאם לראיות הנסיבתיות, ולבדוק אם ניתן להציג על תרחיש מזוכה המתישב אף הוא עם חומר הראיות. מציאת תרחיש כזה מחייב כմובן זיכוי של הנאשם, שכן נמצא שהמסקנה המרשיעה שוב אינה המסקנה ההגיונית היחידה. ואולם, על תרחיש חלופי זה להיות סביר. אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות, אלא נדרש כי התרחיש המזוכה יהיה הגיוני וריאלי ... עיקרונו זה מתחייב מתוך יסוד 'ספק הסביר' המנחה את בית המשפט **בהתין הפלילי**". (ע"פ 2884/12 חביבה נ' מדינת ישראל, [פורסם ב公报] פיסקה 6 (18.6.2014)).

79. לאור העקרונות האמורים, אבחן את הראיות שהונחו לפני בית המשפט, שענין בנסיבות התקיק מבית משפחה אלימה, ונשיאתו.

80. ראשית, לעניין זההו של התקיק שנטפס בזירה ככח שניטל מבית אלימה, אני סבורה כי ניתן להסתמך על עדותה של מרימים. אכן, יש פער בין צבעי התקיק שמסירה מרים לבין אלו שנראים בתמונות שצולמו ע"י השוטרים -בעוד שהעודה בהביטה בתמונות השוטרים תיארה צבעי אפור-שחור-לבן, הרי הצבעים כפי שנჩאים בתמונות הינם שחור-אדום-ורוד. אולם, העודה עמדה בעדותה על כי התקיק בתמונות השוטרים שהוצגו לעיינה הוא התקיק שהניחה בכניסה לבית אלימה וכי הצבעים שהוא רואה בתמונות הם צבעי שחור-לבן-אפור. וכן, אין לי אלא להסיק מכך שהצבעים שראתה העודה - פיזית - הם שונים מהצבעים שモתב זה רואה בהבטו על אותה התמונה ממש. ועודין, שוכנעתי כי העודה מתייחסת לאותו התקיק.

81. יתרה מכך, העודה מסרה עדותה שלגנית **אותו** התקיק וזהה את התקיק בעקבות פרסום הפיסבוק. זאת ועוד, העודה זיהתה את הבגדים שהיו בתוך התקיק.

82. בנוסף לעדותה של מרימים, שירלי זיהתה את התקיק שאотор על ידה בעדותה, כתרミיל של ילד או ילדה, עם דוגמת משבצות, בצבעי שחור או כחול כהה עם ורוד שיש עליו סרט שהוא כפי הנראה חלק מהתקיק. תיאור זה עולה בקנה אחד עם התמונות שהוצגו לעיני בית המשפט.

83. שירלי זיהתה את התקיק, כתיק שהנאשם נשא בידו, בעת שהיא במרפסת ביתה ושותח עימה. שירלי אמנם לא ראתה את עצם השלقت התקיק ע"י הנאשם בסמוך לביתה, אולם ישנה סמיכות זמנית רבה - בת דקوت ספרות - בין חילופי הדברים בין לבן הנאשם, בעודו אוחז בתיק, לבין מציאת התקיק.

84. ניתן ללמידה על סמיכות הזמן, לא רק מעדותה של שירלי, אלא גם מעודתו של עמיר, אשר תיאר את שתי שיחות הטלפון שקיבל משירלי. עובדה זו מחזקת את הזיהוי של התקיק ע"י שירלי, שבתווך פרק זמן של דקוטה הבינה באירוע התקיק - פעם אחת בידו של הנאשם בביתה, ופעם שנייה זורק למרחק של 10 מ' מפתח הבית. את אותו התקיק הביאה שירלי מהכבש בסמוך לביתה, אל מקום עיכובו את הנאשם.

85. דקוטה לאחר מכן, כאשר הגיעו השוטרים אל המקום נערך חיפוש בתיק ובתוכו נמצאו הכרטיסים שנגנוו מסيون.

86. בנוסף, נטילת התקיק מהכינה לבית אלימה מתইישבת גם עם "שיטת הפעולה", בכלל הפריצות נשוא כתוב האישום - שכן בכל המקרים הגיע הפורץ לשירות אל דלת הכניסה לבתי התושבים בקיבוץ, ופתח או ניסה לפתוח אותה (בביתה של סיון נפתחה דלת הכניסה ונטלו חפיצה שהיא בתיק בסמוך לדלת, בית של משה ושירלי הם פגשו בפורץ בכניסה לביתם. גם התקיק של אלימה הונח התקיק על כסא בכניסה לבית שדרתו הייתה סגורה אך לא נעולה).

87. כאשר מחברים לכך את הזיהוי הראשוני שננתנה סיון לאмир מיד לאחר הפריצה לביתה והגניבה ממנו, אשר הוביל לזיהוי של דוד את הנאשם עפ"י תיאורו של עמיר, ולעובדת שהכרטיסים של סיון נتفسו לבסוף בתוך התקיק, מתකבלת תמונה ראייתית מפלילה כנגד הנאשם, לפיה התקיק שזוהה ע"י שירלי ככח שנשא הנאשם בהיותו בביתו ונמצא על ידה בסמוך לביתה ואשר הובא למקום בו עוכב הנאשם, ונתפס ע"י השוטרים הוא התקיק שנלקח מבית אלימה, אשר בו נמצאו הכרטיסים של סיון.

88. לא נעלמה מעוני העובדה, שעפ"י עדותו של דוד, כאשר עוכב הנאשם על ידי עمير, אחוזה הנואם תיק. עדות זו אינה מתיישבת עם יתר העדויות, ועל כן איני מקבלת אותה. יחד עם זאת, יובהר כי מאחר ומצאתי את דוד כעד מהימן, איני מתרשםת כי מדובר בטעות בתום לב בלבד, שאינה משפיעה על משקל עדותו, בפרט בשום לב לעובדה שאין ראייה לכך שהוא שני תיקים בזירה. גם הנאשם אינו טוען שהגיע לקיבוץ עם תיק (להיפך, בעדותו אף מסר שהגיע עם שקיית נילון בלבד (עמ' 62, ש' 9).

89. לאור המקבוץ לעיל, אני קובעת כי כל אחת מהראיות הנסיבות שהונחו לפני בית המשפט מספקת בסיס איתן לקביעת מצאים עובדיים, וכן כי המסכת הריאיתית יכולה למסקנה מפלילה, עפ"י מבחני ניסיון החימם והשכל הישר. בכך מתקיים שני המבחנים הראשונים שנקבעו בהלכה הפסוקה לבחינת ראיות נסיבותות. לשאלת התקיימותו של המבחן השלישי, המעביר נטול אל הנאשם להציג תרחיש מזכה אפשרי - אדרש בבחינת גרסת הנאשם בהמשך הכרעתו.

ראיות העגילים:

90. עפ"י עדותה של סיון נגנבו מתיקה הכרטיסים, כסף מזומנים וכן זוג עגילים עשויים גולדפילד, מעוצבים כשתי טיפות, ואשר להם ערך סנטימנטלי עבורה.

91. מתמונות החפצים שנתפסו עולה, כי אכן אותרו העגילים של סיון. במסגרת דיון ההוכחות, חקרה ב"כ הנאשם רבות אודות השאלה היכן נתפסו העגילים - האם על גופו של הנאשם או שהוא בתיק שנמצא ע"י שירלי. נטען, בין היתר כי לא עולה מדו"חות הפעולה של השוטרים ומין העדויות, שאכן העגילים נתפסו על גופו של הנאשם, וכן נטען כי הדברים שנרשמו ע"י השוטרים במצקרים אינם משקפים באופן אותנטי את מקום תפיסתם.

92. לאחר שקבעתי לעיל, כי ישנה תשתיית ראייתית מוצקה לכך שהתיק שנמצא ע"י שירלי, ובו הכרטיסים שניטלו מסיוון, הוא התיק בו אחוזה הנאשם, הרי שהשאלה אם נמצא העגילים בתיק או על גופו של הנאשם, הופכת למשמעותית הרבה פחות.

93. למרות זאת, אתיחס בקצרה גם לטענה זו.

94. עمير מסר, כי בעת שאיתר את הנאשם, ביקש ממנו לרוקן את כסאו. לדבריו, לא הבחן בעגילי זהב בעת שעשה כן, אלא בנסיבות, מפתחות וטלפון ניד בלבד. עם זאת, סיג עمير והבהיר שעריך חיפוש ראשון וככל, רק כדי לאתגר כל תקיפה "לא חיפוש אמיתי כי ידעת שהמשטרה מגיעה וגם לא הייתה התנגדות ושום סיבה להשפיל את הבן אדם" (עמ' 50, ש' 20 - 21). עمير ציין עוד, כי לא ראה את החיפושים שנערכו ע"י המשטרה בתיק ועל גופו של הנאשם.

95. השוטר רビיד לוי, מסר בעדותו, כי בעת החיפוש בזירה נמצאו עגילים. ב"כ הנאשם עימתה את השוטר רビיד עם

העובדہ שבדו"ח הפעולה שערך רשם תחילה, כי נתפסו כספ מזומנים, מפתח ורוד, פנקס וכדור סבוטקס, ורק בהמשך הדו"ח ציין, כי נתפסו על החשוד העגילים שישוון דיווחה שנגנבו. השוטר רビד מסר, שהדברים נרשמו "בלט הרגע", וכי בכל מקרה ציינה בדו"ח הפעולה תפיסת העגילים על החשוד. השוטר רביד הפנה לכך שערך מזכיר השלמות (ת/3), בו התייחס לעגילים בຄותבו "לצין כי במהלך חיפוש על החשוד אברהם, נתפס בគ'ו הימני עגילים, בצעע זאב עגילים...", וכן לזכ"ד מיום 18.12.30, בו כתב כי במהלך חיפוש נמצא בכיס מכנסיו הימני של החשוב זוג עגילים בצעע זהב.

96. ב"כ הנאשם עימתה את השוטר רביד עם העובדہ שהמזכיר ת/3 אינו נשא תאരיך או חתימה, ות/4, הינו השלמת חקירה נוספת שביצעו לאחר שמקומ תפיסתם של העגילים לא היה ברור.

97. השוטר רביד התייחס ואמר שאכן מדובר בהשלמות והבהרות אותן התבקש ליתן, אך טען בתוקף כי הן משקפות את אשר אירע בפועל.

98. גם כלפי השוטרת יובל קלפון, נטען שביום האירוע כתבה דו"ח פעולה ממנה לא עולה כי העגילים נתפסו על גופו של החשוד, ורק ביום 29.12.18 הוסיף מזכיר המבahir פרט זה. בנסיבות אלו נטען, שהעגילים למעשה לא נתפסו על גוף החשוד. לכך שהשוויה השוטרת קלפון "אני אומרת לך בזודאות שהכסף והעגילים נתפסו על גוף הגוף שלו, שהכרטיסים היו בתיק, רשותי את דוח הפעולה, הבהירתי אותו לאחר כמה ימים, זה נכון, אחרי שקרائي והבנתי שדוח הפעולה היה כללי, והייתי צריכה לפרט יותר, הצורה שבה כתבתי לא הייתה מובנת" (עמ' 35 (ש' 5 - 7).

99. לאחר שעניינתי בדו"חות הפעולה והמצוריהם, ולאחר ששמעתי את עדויות השוטרים, לא מצאתי כי יש בטענות שהועלו בכך לגורע מהימנותם. אכן, דו"חות הפעולה שנרשמו ע"י שני השוטרים במקום האירוע, לא לגמרי בהירים. יחד עם זאת, צוין בהם שנתפסו זוג עגילים. ההבהרה שנדרשו שני השוטרים לתת לאחר כמה ימים, אינה פוגעת במהימנותם. יש לציין, כי מדובר במספרים שנרשמו ימים אחדים לאחר האירוע, כאשר ההתרחשות עוד טרייה בזיכרוןם. אין מדובר בהשלמות שניתנו פרק זמן ממושך לאחר מכן, שאז ניתן היה לטען למסקלם של הדברים. לא הוצגה לבית המשפט כל ראייה שיש בה בכך להביא להטלת דופי במהימנות עדותם או בכך ליצור חשד כי עדותם אינם משקפת את אשר אירע בפועל, והשוטרים עמדו בעדותם על כך שעפ"י זכרונם העגילים נתפסו על גופו של החשוד.

100. לפיכך, מסקנתי היא כי עלה בידי המאשימה להוכיח שהעגילים של סיון נתפסו על גופו של החשוד.

101. היהות וכך, נבחנת קיומה של "חזקת תקופה". מכוחה של חזקה זו רשאי בית המשפט לקבוע, כי המחזק ברכוש גנוב, בסיכון לאחר גניבתו, מעורב בביצוע הגניבה גופה. המחזק יכול כמובן לספק הסבר המפריך את תוקפה של החזקה, אך בהיעדר הסבר אשר יש בו כדי לעורר ספק סביר, ובהתדרה של מה סבירה חלופית

המעידה על כשרות ההחזקה, בכוחה של החזקה להביא להרשותה לא רק בעבירות של הת הפרצות והגניבה (ע"פ 480/88 **פרץ נ' מדינת ישראל** (15.8.89), פסקאות 4-5 וע"פ 831/81 **שרף נ' מדינת ישראל** (27.4.83), עמ' (176)).

.102. במקורה דנן, קבעתי כאמור כי העיגלים של סיון נתפסו על גופו של הנאשם. העיגלים נתפסו כאמור, oczywiście שעה לאחר התפרצויות לביתה של סיון. כמו כן, מדובר ברכוש קטן, ניד הנישא בקהלות.ברי, כי ככל שפרק הזמן שחלף מאז ביצוע העבירה ועד לרגע מציאת החפצים הגנובים ברשות החשוד קצר יותר, מתחזקת החזקה, כי הוא מעורב בעבירה (רע"פ 2653/15 **משה אברהם נ' מדינת ישראל**), כך גם לגבי אופי הרכוש והקלות בה הוא עובר מיד ליד (ע"פ 15/78 **ביבס נ' מדינת ישראל**).

.103. לטעמי, כפי שיפורט להלן, לא עליה בידי הנאשם לסתור את החזקה ولو בדרך של הצבת ספק סביר בקיומה.

גרסת הנאשם:

.104. מן הנאשם נגבו ארבע הודעות בחקירהו במשטרתו, ובמסגרת הליך ההוכחות הנאשם העיד.

.105. בית המשפט נדרש לבחון מהימנות גרסתו של הנאשם, ובקשר עם הראיות הנسبתיות שהוצעו כנגדו, יש לבחון האם עליה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה הגינוי וריאלי, אם לאו.

.106. לאחר עיון בכלל הودעותיו של הנאשם ולאחר שהאזנתי בקשרב רב לעדותו לפני, התרשםתי כי גרסתו של הנאשם רצוף סתירות, כבושא ברובה, ומתחמקת לעיתים תכופות.

.107. כך, בהודעתו הראשונה, מיום 25.12.18 (ת/7) הנאשם סירב להשיב על רוב השאלות, בטענה שיאמר דברים בבית המשפט. הנאשם כן ציין כתובתו, וטען שאיןנו עובד. כאשר נשאל למעשו בקיבוץ, השיב כי אינו ידע מה זה קיבוץ בכלל, ולאחר מכן ציין "עברית ממשמה" "ללאת לכל מיני מקומות", הנאשם הבהיר כי הגיע לאחת הדירות בקיבוץ ושאל על רכב.

.108. בהודעתו השנייה, מיום 27.12.18 (ת/8), כבר סיפר הנאשם כי הגיע לקיבוץ שילר כדי לעבוד, עם המעסיק שלו דוד, ומספר כי הוא עובד אצל דוד יומיים בלבד. לטענתו הנאשם בהודעה זו, החל להוריד משטחים מהמשמעות ולפתע באו אליו אנשים וטענו שהוא גנב. הנאשם הבהיר שהתרחץ בתים בקיבוץ. בהמשך, כאשר נשאל שאלות נוספות על ביתו של אלימה וביתה של שירלי, השיב "מה שיש לי להגיד אני אגיד בבית המשפט".

.109. בהודעתו השלישית של הנאשם, מיום 29.12.18 (ת/9), השיב הנאשם כי מה שיש לו לומר ימסור בבית המשפט וכי אין לו מה להסביר. כאשר נשאל על העגילים של סיון, השיב כי אינו מכיר אותם ואינו זוכר דבר כזה.

.110. בהודעתו הרביעית של הנאשם (ת/14), מיום 31.12.18, מסר הנאשם כי הגיע לעבודה עם מעסיקו דוד, כדי להרכיב ארוןנות וכי נשאר ברכב לנמנם, מאחר ולא הרגיש טוב, אז ירד לעשן סיגירה, "זהה איזה עגרה כל מהומה". הנאשם נשאל אודות העגילים, וטען כי אינו יודע באילו עגילים מדובר, כאשר נשאל היכן העגילים נתפסו עליו השיב "באמת שאני לא יודע", כאשר נשאל על הכספי הזה שנתפס עליו מסר, כי אינו יודע להסביר זאת, וכן כי אינו יודע איזה כסף זו. הנאשם חחש כי עבר בין הבתים בקיובץ ונintel מהם חפצים, כן החחש כי השליך את התקין שנטל מביתו של אלימה. לטענתו הנאשם, היה בקרבת המשאית ולא התרחק ממנה. ביחס לדוד מסר, כי באותה העת ירד מהרכב "לאיזה סידור קטן", לכמה דקות בלבד.

.111. והנה, בעדותו בבית המשפט, מסר הנאשם גרסה עובדתית נוספת, וזאת כהאי לישנא:

"ביום שישי סיידרו לי לעבוד שכון סיידר לי לעבוד בתקינה של ארוןנות מטבח ודברים כאלה. עוזר נהג משאית. עבדתי איתנו יומם לפני כן. בהרצליה. באותו יום עצרנו בשוהם, עבדנו שם ונסענו ליבנה. يوم לפני כן הייתה חוליה ואחרי שלא עבדתי תקופה. היום הראשון שעבדתי היה לי קשה וקמתי חוליה. אמרו לי לא רצחה אפילו בעיר אותה לעובדה והתעקשתי כי לא רציתי לאבד את העבודה. דוד אמר לי אם קשה לך לעבוד תשר תישן במסאית, נכנסתי אליו להתקנה ואחריו זה ירדתי למיטה. היו עוד כמה משאיות אמרתי אני אקנה לי איזה משקה אנרגיה להtauורר. כי לא יכולתי לעמוד על הרגלים. עשית סיבוב חיפשתי קיוסק. לא מצאת. אני לא מכיר את האזור הזה בכלל. פעם ראשונה הייתה שם. זה לקח כמה דקות כל הסיפור אולי רביע שעה, באתי לחזור למשאית והקב"ט עם דוד באו והושיבו אותי על ספסל שם, ביקשו לעשות עלי חיפוש, עשו עלי חיפוש, אמרו שהו התפרצויות באזורי ואני מבחינותם חזוד. זה אמר לי עמיה. שאני חייב לציין שהוא היה הוגן. חיפשו עלי הוצאה מה שהיא לי בכיסים, הכל היה שלי. אחרי זה הגיעו משטרת".

.112. כאשר נשאל על הדברים שנמצאו בכיסיו, השיב "אם מדברים על המט"ח אני תמיד מסתובב עם מט"ח גם אם דולר אחד או כל מני, סוג של אמונה טפלה, שם דולר בכיס כדי להגדיל פרנסה" (עמ' 61, ש' 10 - 11).

.113. כאשר נשאל על העגילים שנטען שנתפסו על גופו, הנאשם בחר שלא לענות לשירות לשאלת, האם אחז או לא אחז על גופו בעגילים של סיון, אלא התייחס לפעולות השוטרים:

"קודם כל יובל לפון אמרת שנכחה בחיפוש בזמן שבchorה בחיים לא יכולה להיות נוכחת בחיפוש על גוף של גבר. לעולם לא ראיתי ששוטרת נוכחת על חיפוש זהה, הרי הפשיטה עצמה לגמרי. שם בגין הזה. לא בגין הדעת. היא לא היתה שם ולא יכולת לראות. לעומת זאת רבייד שרשם דוח פעולה, לא ראיתי את הדוח שלו, שאמור רשום תוך כדי נהגה בלחת הרגע שכח את הפרט כי חשוב שקשר אותו להתרצות הזה אצל סיון. דרך אגב שוטרת שח"ם לא נהוגת בנגידות."

از תוך כדי נဟגה ושתיהן שכחו לרשום דברים שקשורים לעגילים האלה. זה נשמע לי שקר. זה החיבור היחידי שיכולים לעשות בין הביתם לבית של סיוון וכל השורה של הבתים".

114. גם כאשר נשאל, על פריצה לביתה של סיוון, בחר לענות בדרך מתחמקת, בمكانם להתייחס לעצמו, טען "יש דלת, יש תיק, כרטיסי אשראי, קחו ט"א או דנ"א משהו. עשו עבודה משטרתית בסיטית. או מסדר זיהוי. כל האנשים שבאו לשטח עשו לי מסדר זיהוי חי. כל מי שזיהה אותו פה בזודאי שיזיהה אותו בוודאות כי היה שם בשטח המשטרה עצמה אוטה. כולם היו שם. רק בפרטים החשובים פרח להם הזכרון פתאום. אם היו עושים מסדר זיהוי, לא תמנונות לפי החוק, אולי רק 3 תמנונות לא היו מזהים אותו. אם המשטרה הייתה מרוחיקה אותם ולא נוננת להם לעשות מסדר זיהוי חי בשטח, בתודעה שלהם אני הגנב".

115. הנאשם הכחיש כניסה לבתו של יהושע אלימה, באומרו "גנב שגונב תיק גב עם בגדים שאמורים למכת לתרומה... לא יודע".

116. הנאשם הכחיש ששירלי ראתה אותו אוחז בתיק וכן הכחיש את השיחה הנטענת עם משה. לעניין זה אמר, בין היתר "התיק נתפס עליו?... לא יודע... אם הייתי הגנב בטוח שלא הייתי זורק את התיק על השביל".

117. כאשר נשאל, מדוע לא השיב על שאלות חוקרי המשטרה, טען "כי אני מכיר את המשטרה קצת והנסיות שלהם להכחיל אנשים בתרגיל חקירה. אני קצת מאמין יותר בביבם"ש. אין לי בעיה לענות לבים"ש על כל שאלה. פשוט לא מאמין במשטרה. אני לא מכיל את כולם אבל...".

(עמ' 60 - 64, עדותו הראשית של הנאשם)

118. בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם על תשובותיו בהודעתו הראשונה, וטען כי מסר את שמסר בשל היותו מטופש וחולש.

119. כאשר נשאל על פרטים שמסר לראשונה בעדותו בבית המשפט, טען שוב, כי אין לו אמון במשטרה.

120. הנאשם אישר שלبس באותו יום חולצה שחורה ומכנס חום בהיר. עובדה המחזקת את הזיהוי הראשוני ע"י סיוון, משה ושירלי, עוד לפני שעוכב.

121. הנאשם טען שהשוטרים רבד וככלפונ שכתבו את ד"חות הפעולה שיקרו אודוט תפיסת העגילים, וכן טען שוב למחדלי חקירה, שעה שלא נערך מסדר זיהוי.

.122 כאשר נשאל מדוע לא סיפק בחקירהו את אותו הסבר שניתן בבית המשפט ביחס להחזקת המט"ח, טען שהציגו לעיננו תמונות של שטרות ולכון לא הידע במאמר דובר. זאת, למרות שאין כל אינדיקציה בהודעה להציג שטרות זרים לנאים.

.123 כאשר נשאל על המפגש עם משה וילנر, טען כי אין ליתן אמון בגרסתו של העד הויל זיה מסר לראשוña בבית המשפט שראה אותו אוחז בכרטיסים, ורק לאחר שבית המשפט הנחה אותו להסביר עניינית לשאלת, טען כי גם משה וילנר זיהה אותו בשטח, ולכון אין לייחס משקל לזהוי זה.

.124 כאשר עומת הנאים עם העובדה שעל חלק משאלות המשטרה בחר לענות ועל החלק الآخر לא, השיב "שאלות שאין בהן ממש ואמרתי אני עונה בבימ"ש. ככה התחשק לי להגיד להם באותו הרגע".

.125 הנאים לא ידע להסביר, היכיזה זה שבהודעתו הרבעית מסר שנשאר בקשרת המשאית, אך למשעה אוטר כמה מאות מטרים מהם. והשיב, כי מבחינתו המקום בו אוטר, זה "קשרת המשאית".

(עמ' 64 - 69, חקירות הנגדית של הנאים).

.126 נמצאו למדים, כי גרסתו של הנאים, כפי שנמסרה בהודעתו השונות במשטרה ובבית המשפט הינה מתפתחת וכבושה ברובה. הנאים תחילת בחר שלא למסור פרטים כלל אודות הימצאותו בקיובץ שלר, רק לאחר מכן סיפר שהגיע עם דוד כדי לעבוד, ובהודעתו הרבעית טען שנשאר במשאית ובקרבתה, בעוד שדוד הלך לעשות "סידור" כלשהו.

.127 בעדותו בבית המשפט, סיפר הנאים גרסה מלאה פרטים חדשים שלא בא זכרם בהודעתו. לפי הגרסה שמסר בעדותו, באותו היום לא חש טוב ולהル לנוח במשאית, ובשלב מסוים החליט ללחוץ לknob משקה אנרגיה. גרסה זו לא נמסרה באף אחת מארבע הודעותיו במשטרה, והוא אף אינה מתוישבת עם הגרסאות שמסר במשטרה.

.128 גרסתו של הנאים בבית המשפט הינה גרסה כבושה, אשר אינה מתוישבת עם אמירותיו במשטרה. בחקירותיו, אף שנקיר ארבע פעמים, בחר הנאים שלא להשיב לרוב השאלות, או להשיב באופן מתחכם ומתחמק.

.129 טענת הנאים, כי לא מסר גרסתו במשטרה, מטעמים של היעדר אימון בחוקרים ובשופטים, אינה יכולה לעמוד, שכן ניתן היה לצפות שבנסיבות כאלה הנאים ימלא פיו מים ולא ישיב לכל שאלה. ואולם, במקרה דנן, הנאים לא שמר על זכות השתייקה באופן מלא, אלא בחר להשיב לחלק מן השאלות ואילו לחלק אחר סירב להשיב. במקרים אלו, לא ניתן לראותם שחייבים, ככח המצדיק כבישת גרסתו. כך, למשל, אם אכן אוחז הנאים באמונה טפלה, לפיה באופן קבוע הוא מחזיק כסף זה בכיסו, לא ברור מדוע בחר שלא לציין זאת לפני השופטים. אם אכן ביקש לרכוש לעצמו משקה אנרגיה ולכון התרחק מהמשאית, מה מנע ממנו לספר דווקא פרט זה לשופטים?

מדוע מסר שירד מהמשאית כדי לעשן סיגירה ונשאר בקרבתה? בדברי הנאשם לא נמצא הסברים המניחים את הדעת לתמיות אלו.

.130. בהתאם כאמור, המשקל שנייתן לייחס לגרסתו של הנאשם אשר הובאה לראשונה בבית המשפט הינו מועט ביותר.

.131. באופן דומה, גם תשוביתו של הנאשם בבית המשפט היו באופן תDIR מתחמקות. הנאשם בחר פעמים רבות שלא ליתן תשובה ישירה אודות מעשו שלו, אלא התייחס בתשובותיו למעשייהם של אחרים - השוטרים והעדים, ולהציג טענותיו בדבר מחדלם, חלף התמודדות עניינית עם השאלה שהוטחו בו בדבר מעשו שלו במועדים הרלוונטיים לאירוע נשוא כתוב האישום.

.132. יזכיר, כי כנגד הנאשם גם ראיות ישירות, בזיהוי ע"י המתلونנים כמו שהतפרץ לבitem, וגם ראיות נסיבתיות הקשורות אותו לנטיית הCarthyיסטים מביתה של סיון, נטיית התקיק מביתו של יהושע אלימה, והשלכת התקיק בסמוך לביתה של שירלי. מן הנימוקים האמורים, אני מוצאת לייחס משקל נמוך ביותר לגרסתו של הנאשם, באופן שאף אין מעלה ספק סביר ولو בדוחק, ולהעדייף את גרסת עדי התביעה. בהתאם לכך, ביחס לראיות הנסיבתיות העומדות כנגד הנאשם רכושה של סיון והתקיק מבית אלימה, מסקנתי היא שלא עלה בידי הנאשם להציג תרחיש מזכה ריאלי והגיוני, אל מול המסעה הCarthyית של הראיות הנסיבתיות העומדות כנגדו, ולפיכך מתקיים גם המבחן השלישי עפ"י ההלכה הפסוקה לקביעת מסקנה מפלילה מעבר לספק סביר.

טענות הנאשם למחדלי חקירה:

.133. הנאשם טען למחדלי חקירה, בכך שלא בוצע מסדר זיהוי בתחנה והמתلونנים זיהו את החשוד במקומ עיכובו, בכךSSIון לא נדרשה לזיהות את הכספי שנגנבו מתיקה, וכן בכך שמייקום תפיסת העגילים אינו עולה באופן ברור מדו"חות הפעולה, והוסיף לאחר מכן בהשלמות חקירה, בכך שלא ניתן מן הזירה ממצאים פורנזיים של טביעות אצבע וד.נ.א, וכן בכך שהוא שחה בביתו של יהושע אלימה בעת האירוע לא נחקק ע"י המשטרה. אתייחס בקצחה לטענותיו אלו של הנאשם.

.134. לעניין ציון העגילים בדו"חות הפעולה התייחסתי לעיל, וקבעתי שאין מוצאת את עדותם של השוטרים רביד וככלפם כמהימנה, ומכל מקום מרגע שקבעתם שהנתגלה אחז בתיק שנמצא ליד ביתה של שירלי, הרי שמייקום העגילים - בתיק או על גופו - אינו מעלה ואין מورد.

.135. לעניין ביצוע מסדר זיהוי בתחנה - כאמור לעיל, אני קבעתי שנייתן להסתמך על זיהויים של משה ושירלי את הנאשם, בשטח, מן הטעמים שפורטו לעיל. מרגע שזיההה על ידם הנאשם בשטח, באופן מהימן, כפי שפרץ דקות קודם לבitem, הרי שאינו רואה כיצד זיהוי נוסף נוסף בתחנת המשטרה, עשוי היה לשנות את תמונה המצב הריאיתית.

.136. באשר להיעדר זימונה של סיון לתחנה למסדר זיהוי, הרי שעפ"י מזכר הק"ם בתיק (ת/10), לפיו יומיים לאחר האירוע, נוצר עימה קשר טלפוני לשם כך, אך היא מסרה לשוטר ליאור פולק, כי אינה יכולה לזהות את פניו של הנאשם. על דברים אלו חזרה העדה גם בעדותה בבית המשפט. לפיכך, גם בזימונה של סיון למסדר זיהוי לא היה, בנסיבות אלו, כל טעם.

.137. דבר דומה הוא גם במקרים לזרחי הכסף שנגנבו מסיון - לאחר וסיון מסרה כי גנבו ממנה סכום של 100 ל"נ לערך, ולא ידעה ליתן מידע מדויק לעניין זה, והואיל ואין מדובר בסכום יצא דופן או חריג שמצופה היה שתදע לזרחו, הרי שאינו רואה בעובדה שלא נתקשה לזרוח - האם הסכום היה בנסיבות או בשטרות ואילו - בכך להוות מחדל חקירה. זאת, אף במקרים הקרים של הראות המונחות לפני, כנגד הנאשם.

.138. באשר לכך שלא נחקר העובך של יהושע אלימה אשר נכח בחצר ביתו בעת התפרצויות, אכן אני מוצאת בכך טעם לפגם ויתכן באופן העולה כדי מחדל חקירה.

יחד עם זאת, מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזכיו של הנאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיותסו לו. כך נקבע בראע"פ 3610/15 סמיונוב נ' מדינת ישראל (8.6.15), פסקה 9):

"אין מחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזכיו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהם"ש צריך לשאול עצמו האם המחדליםכה חמורים עד שיש לחוש כי קופча הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידת זו, על ביהם"ש להזכיר מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויות בתשתיית הראייתית שהניחה התביעה ובנסיבות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין".

.139. בשים לב לצבר הראיות כנגד הנאשם, לא שוכנעתי, כי המחדל בהעדר חקירתו של העובך הוא מחדל ממשי שפגע בהגנת הנאשם וכזה שיש בו להביא לזכיו של הנאשם.

.140. באשר לטענת הנאשם למחדל בכך שלא הוצגו ראיות פורנציות של ט"א וד.נ.א, הרי שההלהכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדיעות מסווג זה הוא בהימצאותן ולא בהעדתן", וכי אין בהעדן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבול נ' מדינת ישראל (30.7.13) וע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל (11.5.06)).

.141. מן הנימוקים האמורים, אני דוחה את טענת הנאשם בדבר מחדלי חקירה.

אם התנגדותו של הנאשם כפי שהוכחה מקיימת את יסודות העבירות:

.142 כאמור ברישא להכרעתן זו, לנאשם יוחסו שתי עבירות שלשתי עבירות של התפרצויות למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, האחת בביתה של סיון והשנייה בביתו של יהושע אלימה, וUBEIRA של כניסה למגורים לבצע עבירה לפי סעיף 406(א) לחוק, ביתה של שירלי.

.143 כך, קובע החוק באשר ליסודות העבירות המיויחסות לנאשם:

405. (א) השומר חלק חיצוני או פנימי של בניין, או פתוח - במפתח, במשיכת, בדחיפת, בהרמלה או בכל דרך אחרת - דלת, חלון, טריס או כל דבר שנועד לסגור או לכוסות פתח בבניין אוفتح הנזון מעבר מחלק לחלק בבניין, נקרא פורץ.

(ב) המכניס לבניין חלק מגופו או מן הכליל שהוא משתמש בו, נקרא נכנס.

(ג) הפורץ ונכנס או פורץ ויוצא, נקרא מתפרק.

(ד) הנכנס לבניין באiom, בתחבולה, או בקונונה עם אדם שבבניין, או נכנס לאירועה או

לפתח אחר של הבניין העומד פתוח דרך קבוע לצורכי מסויים וכרגע אינו nodע לשמש לכונסה, רואים אותו כאילו פרץ ונכנס.

406. (א) הנכנס למקום המשמש למגורים אדם או לתפילה, או הנמצא בהם, בכוונה לבצע גניבה או פשע, דינו - מאסר חמיש שנים.

(ב) המתפרק למקום כאמור בסעיף קטן (א) בכוונה לבצע גניבה או פשע, או המתפרק מתוך לאחר שיבוצע בו גניבה או פשע או נכנס אליו לשם כך, דינו - מאסר שבע שנים.

.144 לאור הממצאים העובדתיים שקבעתי לעיל, היסודות העובדיים של כלל העבירות נשוא כתוב האישום מתקיימים. שהרי, קבועתי כי הכוח שהנאשם נכנס אל ביתה של סיון דרך דלת הכניסה שהייתה סגורה אך לא נעולה והתהלך בתוכו, וכך גם נכנס לביתו של יהושע אלימה. עוד קבועתי, לאור עדותה של שירלי כי פגשה את הנאשם בתוך ביתה, בכניסה לו. לפיכך, גם היסוד העובדתי של עבירת "ה כניסה למקום מגורים" מתקיימים.

.145 באשר ליסוד הנפשי "בכוונה לבצע גניבה", הרי שגם הוא מתקיים, בכל אחד מהmakers, זאת לאחר שקבעתי כי הנאשם נטל את רכושה של סיון שהיא מצוי בתיקה בכניסה לבית, וכן את התקיק שהיא מונח על כסא בכניסה לביתו של יהושע. עוד קבועתי, כי הנאשם עבר למעשה בין מספר בתים בקיבוץ, אחד אחרי השני, כאשר בין כל כניסה אחת לרשותה מפרידות דקotas אחדות בלבד. מעובדות אלו, ניתן גם ללמוד אודות כוונתו של הנאשם לבצע גניבה גם עם כניסה לביתה של שירלי.

ד. לסיכום:

.146 ממסכת הריאות שהונחה לפני בית המשפט, במסגרת פרשת התביעה, עולה תמונה אחת ברורה, ולפיה הנאשם ביצע את העבירות המיויחסות לו בכתב האישום. גרטתו של הנאשם, מנגד, נמצאה כבושה, רוית

סתירות ובלתי מהימנה, באופן שלא ספק תרחש מזכה, ولو ברמת הספק הסביר.

147. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בכלל העבירות המוחסנות לו בכתב האישום.

באישור הצדים, הוקראה הכרעת הדין בדיון, והוא נחתמת במועד מאוחר יותר בנט המשפט.

ניתנה היום, ג' סיון תשע"ט, 06 יוני 2019, בהיעדר הצדדים.